

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2006. gada 14. septembrī*

LietāC-417/05 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2005. gada 24. novembrī iesniedza

Eiropas Kopienų Komisija, ko pārstāv D. Martins [*D. Martin*] un L. Locano Palačiosa [*L. Lozano Palacios*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

otrs lietas dalībnieks —

Maria Dolores Fernández Gómez, ko pārstāv H. R. Ituriagaitija [*J. R. Iturriagoitia*], *abogado*,

prasītāja pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda — franču.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*],
tiesneši R. Šintgens [*R. Schintgen*], P. Kūris, Dž. Arestis [*G. Arestis*] (referents) un
J. Klučka,

ģenerālvokāts L. A. Hēlhuds [*L. A. Geelhoed*],
sekretāre M. Fereira, galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2006. gada 17. maijā,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklaušīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez
ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar savu apelācijas sūdzību Eiropas Kopienu Komisija lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2005. gada 13. septembra spriedumu lietā T-272/03 *Fernández Gómez*/Komisija (Krājums-CDL, I-A-229, II-1049. lpp., turpmāk tekstā — “pārsūdzētais spriedums”), ar ko tiesa, pirmkārt, atcēla 2003. gada 12. maija lēmumu, ko pieņēmusi iestāde, kura pilnvarota noslēgt darba līgumus, un ar ko noraidīts lūgums pagarināt Fernandesas Gomesas [*Fernández Gómez*] līgumu

(turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”), un, otrkārt, piesprieda Komisijai samaksāt Fernandesai Gomesai summu EUR 50 000 apmērā kā atlīdzību par kaitējumu, kas nodarīts ar šo lēmumu, kā arī atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Atbilstošās tiesību normas, prāvas rašanās fakti un process Pirmās instances tiesā

- 2 Padomes 1968. gada 29. februāra Regulas Nr. 259/68 (EEK, *Euratom*, EOTK), ar ko apstiprina Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumus, Eiropas Kopienu pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību un ievieš īpašus pasākumus, kas uz laiku attiecināmi uz Eiropas Kopienu Komisijas ierēdņiem (OV L 56, 1. lpp.), 2. un 3. pants, kādi tie bija spēkā līdz 2004. gada 30. aprīlim, nosaka attiecīgi Eiropas Kopienu ierēdņu Civildienesta noteikumus (turpmāk tekstā — “Civildienesta noteikumi”) un Eiropas Kopienu pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību (turpmāk tekstā — “PDNK”).
- 3 Saskaņā ar PDNK 2. panta a) punktu pagaidu darbinieki ir “darbinieki, kas pieņemti darbā, lai ieņemtu amatu, kas ir iekļauts katras iestādes budžeta sadaļai pievienotajā amatu sarakstā un kuru budžeta lēmējinstiūcijas ir klasificējušas kā pagaidu amatu”.
- 4 PDNK 8. pantā ir īpaši paskaidrots, ka pagaidu darbiniekus, uz kuriem attiecas iepriekš minētā 2. panta a) punkts, var pieņemt darbā uz noteiktu vai nenoteiktu laiku un ka darbinieku, kuri ir pieņemti darbā uz noteiktu laiku, līgumus var pagarināt tikai vienu reizi uz noteiktu laiku.
- 5 1994. gada 18. oktobrī Komisija pieņēma Labas pārvaldības kodeksu saistībā ar visām normām, kas regulē attiecības starp Komisijas dienestiem un noteiktu kategoriju darbiniekiem (turpmāk tekstā — “Labas pārvaldības kodekss”).

- 6 Šajā kodeksā norādītās dažādās darbinieku kategorijas ietver darbiniekus, kuri “nav Civildienesta darbinieki”, un “noteiktu īpašu kategoriju [darbiniekus]”. Atbilstoši minētā kodeksa I B punktam “noteiktu īpašu kategoriju [darbinieki]” ir “noteikts personāla resurss, uz ko attiecas Civildienesta noteikumi, PDNK vai publiskās tiesības”. Šie minētie termini nozīmē palīgdarbiniekus, norīkotos valsts ekspertus (turpmāk tekstā — “NVE”), ierēdņus vai darbiniekus, kas atrodas atvaļinājumā personisku iemeslu dēļ, vai nepilna darba laika darbiniekus, agrākos ierēdņus un pagaidu darbiniekus, kā arī “citus Kopieņu darbiniekus”.
- 7 1996. gada 13. novembrī Komisija pieņēma lēmumu ar virsrakstu “Politika attiecībā uz Eiropas Kopieņu pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības (PDNK) 2. panta a) punktā minētajiem pagaidu darbiniekiem” (turpmāk tekstā — “Komisijas 1996. gada 13. novembra lēmums”). Ar šo lēmumu kā jaunas vadlīnijas tika apstiprinātas “operatīvās normas” saistībā ar PDNK 2. panta a) punktā minēto pagaidu darbinieku pieņemšanu darbā un atlasī, viņu līgumu termiņu, ierobežojumiem attiecībā uz darba periodu kumulāciju citos administratīvajos amatos vai saskaņā ar līgumiem ar Komisiju, kā arī iekšējiem un ārējiem konkursiem, kas viņus varētu interesēt.
- 8 Šī lēmuma 6. punkta b) un c) apakšpunkts noteica līgumu termiņu, kā arī detalizētus noteikumus par to, kā piemērojama kumulācijas aizlieguma norma, kas attiecas uz PDNK 2. panta a) punktā minētajiem pagaidu darbiniekiem, kuriem bija piedāvāts noslēgt līgumu, sākot ar 1996. gada 1. decembri (turpmāk tekstā — “kumulācijas aizlieguma norma”). 6. punkta c) apakšpunktā ir īpaši paskaidrots:

“Kopējais laiks, ko darbinieki, kuri nav ierēdņi, var nostrādāt Komisijā, kopumā nepārsniedz 6 gadus. Aprēķinot šos 6 gadus, tiek ņemts vērā laiks, kas nostrādāts, pildot pagaidu darbinieka 2-a) vai 2-b), palīgdarbinieka un darbinieka, kas nav ierēdnis, funkcijas [..]. Ģenerāldirektorātiem tiks nosūtīti ieteikumi, lai tie varētu piemērot šo apvienošanas aizliegumu, izsakot piedāvājumus par pieņemšanu darbā.”

- 9 1996. gada 14. novembrī IX ģenerāldirektorāta "Personāls un administrācija" (turpmāk tekstā — "IX ĢD") ģenerāldirektors nosūtīja darbiniekiem informatīvu vēstuli par "jauno politiku attiecībā uz PDNK 2. panta a) punktā minētajiem pagaidu darbiniekiem". Šajā vēstulē, it īpaši saistībā ar normu par apvienošanas aizliegumu, kas ierobežo darbinieku, kuri nav pastāvīgie darbinieki, kopējo nodarbinātības ilgumu līdz maksimālajam sešu gadu termiņam, norādīts, ka, aprēķinot šo maksimālo termiņu, it īpaši jāņem vērā "periodi, kas nostrādāti [...], pildot NVE funkcijas vai kāda cita darbinieka, kas nav Civildienesta darbinieks, funkcijas" Komisijā.
- 10 Fernandesas Gomesa, pildot NVE funkcijas, strādāja Komisijā trīs gadus — no 1997. gada 1. decembra līdz 2000. gada 30. novembrim. Vēlāk viņa tika pieņemta darbā kā palīgdarbinieks uz divarpus mēnešu ilgu termiņu no 2000. gada 1. decembra līdz 2001. gada 15. februārim.
- 11 Pēc tam viņa kandidēja uz amatu, kas tika izsludināts paziņojumā par vakanci 13T/TRADE/2000, kurā paredzēts piešķirt četras pagaidu amata vietas ģenerāldirektorātā "Tirdzniecība". Attiecībā uz līguma termiņu šajā paziņojumā bija norādīts:

"Ieceļot kandidātus amatā [...], Komisija piemēros savā 1996. gada 13. novembra lēmumā ietvertās normas, kas paredz ierobežot noslēgto līgumu termiņus atbilstoši [PDNK] 2. panta a) punktam līdz maksimālajam trīs gadu termiņam, paredzot tikai vienu pagarināšanas iespēju uz termiņu, kas nepārsniedz vienu gadu."

- 12 Tā kā Fernandesas Gomesas kandidatūra tika apstiprināta, viņa noslēdza ar Komisiju pagaidu darbinieka līgumu PDNK 2. panta a) punkta nozīmē. Šis 2001. gada 17. janvārī noslēgtais līgums stājās spēkā 2001. gada 16. februārī. Saskaņā ar minētā līguma 4. pantu tā termiņš bija noteikts uz diviem gadiem un deviņiem ar pusi mēnešiem tādējādi, ka tam bija jāizbeidzas 2003. gada 30. novembrī.

- 13 Šis līgums atbildētājai apelācijas instancē tika nosūtīts ar 2001. gada 19. janvāra vēstuli, kurā Komisijas kompetentais dienests vērsa Fernandesas Gomesas uzmanību uz to, ka “līgums [bija] noslēgts uz noteiktu termiņu — diviem gadiem un deviņiem ar pusi mēnešiem — un ka tas [nevarētu] tikt pagarināts atbilstoši Komisijas 1996. gada 13. novembra lēmumam, ar ko noteikts dažāda veida līgumu maksimālais termiņš”.
- 14 2003. gada 13. februārī Fernandesas Gomesa nosūtīja elektroniskā pasta vēstuli IX ĢD pārstāvim M. Domam [*M. Daum*]. Šī vēstule ar nosaukumu “Jautājumi saistībā ar pārcelšanu no NVE amata” bija formulēta šādi:

“[...] es būtu pateicīga, ja jūs man sniegtu šādu informāciju:

- vai “kumulācijas aizlieguma norma” (Komisijas 1996. gada 13. novembra lēmums) ir piemērojama attiecībā uz pārcelšanām no NVE amata, kas tikušas uzsāktas un ir pabeigtas pirms 2002. gada 5. janvāra? Ja atbilde ir apstiprinoša, tad

- no kura datuma tā ir piemērojama, un

- kādēļ šāds ierobežojums nebija norādīts Komisijas 2001. gada 9. februāra lēmumā (kas regulē NVE nodarbināšanas kārtību) un kādēļ pārcelšanas periods no NVE amata netika norādīts 1996. gada 13. novembra lēmumā?

[..]”

- 15 Nodaļas, kurā strādāja Fernandesas Gomesa, vadītājs ar 2003. gada 3. aprīļa vēstuli, kas adresēta IX ĢD, it īpaši lūdza pagarināt viņas pagaidu darbinieka līgumu, lai tā kopējais termiņš sasniegtu četrus gadus, ko tas uzskatīja par šī līguma maksimālo termiņu. Šajā līgumā par pagarināšanu bija norādīti iemesli, kuru dēļ attiecīgās personas saglabāšana nodaļā bija "ļoti vēlama". Turklāt minētajā vēstulē bija norādīts, ka Komisijas 1996. gada 13. novembra lēmums neparedz, ka pārceļšana NVE statusā tiek ņemta vērā, aprēķinot sešu gadu periodu, ko nosaka kumulācijas aizlieguma norma. Šajā vēstulē bija norādīts arī, ka Labas pārvaldības kodeksā NVE nebija atkārtoti minēts kā "darbinieks, kas nav ierēdnis".
- 16 2003. gada 12. maijā IX ĢD pārstāvis nosūtīja elektroniskā pasta vēstuli tās nodaļas pārstāvim, kurā strādāja Fernandesas Gomesa. Šī vēstule bija formulēta šādi:

"[...] mani lūdza atbildēt uz ziņojumu par pagarināšanu, ko jūs lūdzat savā 2003. gada 3. aprīļa vēstulē attiecībā uz diviem [pagaidu darbiniekiem] 2-a), Fernandesai Gomesai un [...].

Jautājumā par NVE periodu, kas tiek uzskaitīts kumulācijas aizlieguma normā, Fernandesas Gomesa sazinājās tieši ar Domu, kurš viņai atbildēja, ka minētā NVE perioda uzskaitīšana par "darbinieka, kas nav ierēdnis", periodu, bija pastāvīga prakse [...].

Līdz ar to es apstiprinu, ka šiem diviem pagaidu darbiniekiem, tāpat kā pārējiem tādā pašā situācijā esošajiem nav paredzēts ne dzēst periodu, kurā pildītas NVE funkcijas, ne pārskatīt viņu līguma termiņu.

[..]"

- 17 Šī vēstule 2003. gada 18. jūnijā elektroniski tika nosūtīta Fernandesai Gomesai.
- 18 2003. gada 11. jūlijā viņa, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu, iesniedza sūdzību, kura ar Komisijas 2003. gada 29. oktobra lēmumu tika noraidīta.
- 19 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2003. gada 4. augustā, Fernandesas Gomesa starplaikā bija cēlusi prasību, ar ko lūdza, pirmkārt, atcelt apstrīdēto lēmumu un, otrkārt, lai atlīdzinātu viņai nodarīto kaitējumu, piespriet Komisijai samaksāt summu EUR 101 328,60, pieskaitot nokavējuma procentus.
- 20 Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā tika iesniegts tajā pašā dienā, Fernandesas Gomesa iesniedza arī pieteikumu, ar ko īpaši lūdza apturēt apstrīdētā lēmuma izpildi.
- 21 Ar 2003. gada 16. septembra rīkojumu lietā T-272/03 R *Fernández Gómez*/Komisija (*Recueil FP*, I-A-197. un II-979. lpp.) Pirmās instances tiesas priekšsēdētājs noraidīja šo pieteikumu un atlika lēmuma pieņemšanu par tiesāšanās izdevumiem.
- 22 Ar dokumentu, kas iesniegts 2004. gada 29. janvārī, Komisija izvirzīja iebildi par nepieņemamību atbilstoši Pirmās instances tiesas reglamenta 114. panta 1. punktam.

- 23 Ar 2004. gada 30. aprīļa rīkojumu Pirmās instances tiesa nolēma atlikt lēmumu par nepieņemamību līdz lietas izskatīšanai pēc būtības.
- 24 Ar pārsūdzēto spriedumu Pirmās instances tiesa, vispirms atzīstot prasību par pieņemamu, atcēla apstrīdēto lēmumu un piesprieda Komisijai kā atlīdzību par nodarīto kaitējumu samaksāt Fernandesai Gomesai EUR 50 000.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 25 Savā apelācijas sūdzībā Komisija izvirza Tiesai šādus prasījumus:
- atcelt pārsūdzēto spriedumu;
  - pieņemt spriedumu lietā, apmierinot tās prasījumus, kas celti Pirmās instances tiesā, un noraidīt prasību;
  - pakārtoti — nodot lietu atpakaļ Pirmās instances tiesai;
  - piespriest Fernandesai Gomesai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tostarp tiesāšanās izdevumus procesā Pirmās instances tiesā.

26 Atbildētāja apelācijas instancē izvirza Tiesai šādus prasījumus:

— noraidīt apelācijas sūdzību pilnībā;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saistībā ar prasību Pirmās instances tiesā un apelācijas sūdzību Tiesā.

27 Ar vēstuli, kas Tiesas kancelejā iesniegta 2006. gada 23. februārī, Komisija atbilstoši Tiesas Reglamenta 117. pantam lūdza atļauju iesniegt replikas rakstu. Tiesas priekšsēdētājs ar 2006. gada 8. marta lēmumu noraidīja šo lūgumu.

Par apelācijas sūdzību

28 Komisija, pamatojot savu apelācijas sūdzību, izvirza trīs pamatus. Pirmais ir tiesību kļūda, ko esot pieļāvusi Pirmās instances tiesa, uzskatot par pieņemamu prasību, kas celta par apstrīdēto lēmumu. Otrais pamats ir tiesību kļūda saistībā ar PDNK 8. pantu un kumulācijas aizlieguma normu. Trešais pamats ir tiesību kļūda attiecībā uz atbildētājam apelācijas instancē šķietami nodarītā kaitējuma noteikšanu un novērtēšanu.

Par pirmo pamatu

- 29 Vispirms Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 37. punktā konstatē, ka apstrīdētajā lēmumā, proti, 2003. gada 12. maija elektroniskā pasta vēstulē, ietverta atbilde, ko administrācija sniedz uz lūgumu par Fernandesas Gomesas līguma pagarināšanu, kuru viņas nodaļas vadītājs iesniedzis 2003. gada 3. aprīlī.
- 30 Saskaņā ar šī paša sprieduma 38. punktu šis lūgums ar apstrīdēto lēmumu ir noraidīts, motivējot ar to, ka trīs gadu periods, kurā atbildētāja apelācijas instancē strādāja Komisijā kā NVE, ir uzskaitāms, īstenojot kumulācijas aizlieguma normu, minētajam periodam pievienojot, pirmkārt, divarpus mēnešu periodu, kurā viņa strādāja kā palīgdarbinieks, un, otrkārt, divu gadu un deviņarpus mēnešu periodu, kurā viņa strādāja kā pagaidu darbinieks, kas kopumā atbilst maksimālajam sešu gadu nodarbinātības periodam kumulācijas aizlieguma normā paredzētajā iestādē.
- 31 Pēc tam, atbildot uz Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību, saskaņā ar ko apstrīdētajā lēmumā esot tikai apstiprināts atbildētājas apelācijas instancē pagaidu darbinieka līguma saturs, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 43. punktā norādīja, ka, salīdzinot apstrīdēto lēmumu ar līgumu un 2001. gada 19. janvāra vēstuli par šī līguma nosūtīšanu, ir iespējams konstatēt, ka minētajā lēmumā ietverts jauns elements tiktāl, ciktāl tiek noraidīts lūgums par minētā līguma pagarināšanu, motivējot ar to, ka Komisijā nostrādātais periods, pildot NVE funkcijas, ir jāņem vērā, īstenojot kumulācijas aizlieguma normu, lai gan agrākajos aktos bija atrunāts vienīgi jautājums par līguma termiņu, neskarot jautājumu par tā iespējamo pagarināšanu gadījumā, kad šis līgums izbeigtos, un atsaucoties uz šajā jautājumā piemērojamām normām.

- 32 Līdz ar to, pēc tam pārsūdzētā sprieduma 44. punktā novērtējot, ka apstrīdētais lēmums nav akts, ar ko apstiprina agrāko lēmumu, bet akts, kas nav labvēlīgs atbildētājam apelācijas instancē, Pirmās instances tiesa šī sprieduma 45. un 46. punktā uzskatīja, ka ir tikuši ievēroti Civildienesta noteikumu termiņi, kas minētā sprieduma 47. punktā ļāva secināt, ka prasība kopumā ir pieņemama.
- 33 Komisija apgalvo, ka šādi Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi vairākas tiesību kļūdas. Šajā sakarā tā it īpaši norāda, ka atbildētāja apelācijas instancē nebija izteikusi lūgumu Civildienesta noteikumu nozīmē par tās pagaidu darbinieka līguma pagarināšanu, tādējādi prasība tikai šī iemesla dēļ vien neesot pieņemama. Komisija piebilst, ka katrā ziņā, tā kā apstrīdētais lēmums ir vienkārši informatīva vēstule bez lēmuma spēka, tas nav nelabvēlīgs akts.
- 34 Jāatgādina Civildienesta noteikumu 90. panta 1. un 2. punkts, saskaņā ar ko:

“1. Ikvienu personu, uz kuru attiecas šie Civildienesta noteikumi, var iesniegt iecelējinstīūcijai [turpmāk tekstā — “IIN”] lūgumu, lai tā pieņem ar konkrētu personu saistītu lēmumu. Iecelējinstīūcija par savu argumentēto lēmumu konkrētajai personai ziņo četru mēnešu laikā no lūguma iesniegšanas dienas. Ja minētajā termiņā atbilde uz lūgumu nav saņemta, tas uzskatāms par netiešu lēmumu par lūguma noraidīšanu, par ko var iesniegt sūdzību saskaņā ar 2. punktu.

2. Ikvienu personu, uz kuru attiecas šie Civildienesta noteikumi, var iesniegt iecelējinstīūcijai sūdzību par jebkuru aktu, kas tai nav labvēlīgs, gadījumos, kad

minētā iestāde ir pieņēmusi lēmumu vai tā nav veikusi kādu Civildienesta noteikumos paredzētu pasākumu. [..]

[..].”

- 35 Jākonstatē, ka no Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punkta izriet, ka lūgumu IIN var iesniegt tikai Civildienesta noteikumos minētā persona.
- 36 Tā kā atbildētāja apelācijas instancē ir pagaidu darbinieks, viņa ir Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punktā minēta persona un attiecīgi, esot šādā statusā, var iesniegt šajā normā paredzēto lūgumu. Tādēļ ir jāpārbauda, vai viņa tiešām šādu lūgumu ir iesniegusi.
- 37 No Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet arī, ka atbildētāja apelācijas instancē ar 2003. gada 13. februāra elektroniskā pasta vēstuli, kas minēta šī sprieduma 14. punktā, jautājumā par savu līgumu sazinājās ar IX ĢD. Īpaši neuzstājot uz faktu, ka šī vēstule ir lūgums Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punkta nozīmē, atbildētāja apelācijas instancē apgalvo, ka pēc viņas personīgajiem mēģinājumiem nodaļas, kurā viņa strādāja, vadītājs bija iesniedzis lūgumu par viņas līguma pagarināšanu.
- 38 Nav šaubu, ka ar 2003. gada 3. aprīļa vēstuli minētais nodaļas vadītājs lūdza atbildētājas apelācijas instancē līguma pagarināšanu. Tomēr, kā tas arī izriet no

skaidri definētā Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punkta, kas citēts šī sprieduma 34. punktā, šādu lūgumu var iesniegt tikai personas, kuras minētas šajā normā. Tādējādi vēstule, ko viens Komisijas dienests iesniedzis otram, neietilpst šīs normas definētajos ietvaros. Turklāt šķiet, ka šādu vēstuli pielīdzināt minētajā normā paredzētajam lūgumam varētu, tikai riskējot pieļaut iespēju, ka tiek deformēta ar šo normu iedibinātā procedūra.

39 Turklāt no iepriekš minētās 2003. gada 13. februāra elektroniskā pasta vēstules izriet arī, ka atbildētāja apelācijas instancē nelūdza IIN attiecībā uz viņu pieņemt lēmumu. Faktiski šajā vēstulē ar nosaukumu "Jautājumi saistībā ar pārcelšanu no NVE amata" atbildētāja apelācijas instancē aprobežojās ar to, ka lūdza informāciju par to, kā viņas gadījumā ir piemērojama kumulācijas aizlieguma norma.

40 No tā izriet, ka atbildētāja apelācijas instancē nebija izteikusi nekādu lūgumu Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punkta nozīmē.

41 Pastāvot šiem apstākļiem, vēl ir jāpārbauda, vai gadījumā, ja šāda lūguma nav, apstrīdētais lēmums ir nelabvēlīgs akts, ņemot vērā, ka atbildētāja apelācijas instancē katrā ziņā par šo aktu bija iesniegusi sūdzību Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punkta nozīmē.

42 Šajā sakarā ir jānorāda, ka nelabvēlīgi ir tikai tādi akti vai pasākumi ar juridiski saistošu iedarbību, kas var tieši un nekavējoši skart prasītāja intereses, noteiktā veidā grozot tā tiesisko situāciju.

- 43 Uzreiz ir jākonstatē, ka IX ĢD 2003. gada 12. maija elektroniskā pasta vēstule nepārprotami nav šāds akts.
- 44 Faktiski, pieņemot, ka attiecīgajā vēstulē ietverts lēmums, ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru tikai darba līgums ir avots ar juridiski saistošu iedarbību attiecībā uz Civildienesta noteikumos norādītajām personām (šajā sakarā skat. 1987. gada 9. jūlija spriedumu lietā 329/85 *Castagnoli/Komisija, Recueil*, 3281. lpp., 10. un 11. punkts, un 1988. gada 4. maija rīkojumu lietā 95/87 *Contini/Komisija, Recueil*, 2537. lpp., 8. punkts). Turklāt nav šaubu par to, ka atbildētāja apelācijas instancē nebija apstrīdējusi sava līguma noteikumus Civildienesta noteikumos paredzētajos termiņos, kā tas ir norādīts 2000. gada 19. janvāra pavadvēstulē.
- 45 Turklāt attiecībā uz 2003. gada 12. maija vēstuli jākonstatē, ka tajā — salīdzinājumā ar iepriekš minētajiem līguma noteikumiem — nav ietverts neviens jauns elements saistībā ar jautājumu par datumu, kurā izbeidzas atbildētājas apelācijas instancē līguma termiņš un jautājumu par minētā līguma pagarināšanu.
- 46 Tādējādi akts, kurā salīdzinājumā ar agrāko aktu nav ietverts neviens jauns apstāklis, ir tikai šo agrāko aktu apstiprinošs akts, un šī fakta dēļ tam nevarētu būt tāda iedarbība, lai uzsāktu jaunu prasības termiņu (skat. 1980. gada 10. decembra spriedumu lietā 23/80 *Grasselli/Komisija, Recueil*, 3709. lpp., 18. punkts).
- 47 Līdz ar to jākonstatē, ka pārsūdzētā sprieduma 37. punktā uzskatot, ka apstrīdētajā lēmumā ir pausta atbilde, ko administrācija sniedz uz lūgumu par Fernandesas Gomesas līguma pagarināšanu, ko 2003. gada 3. aprīlī iesniedzis viņas nodaļas

vadītājs, kā arī, minētā sprieduma 44. punktā uzskatot, ka apstrīdētais lēmums ir nelabvēlīgs akts, un minētā sprieduma 47. punktā nonākot pie secinājuma, ka prasība, ko cēlusi atbildētāja apelācijas instancē, ir pieņemama, Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi Civildienesta noteikumu 90. un 91. pantu.

- 48 Tādēļ apelācijas sūdzības pirmais pamats ir jāapmierina un pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ, neņemot par pārējiem Komisijas izvirzītajiem pamatiem. Līdz ar to pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ daļā, kurā Komisijai piespriests atlīdzināt kaitējumu, kas Fernandesai Gomesai šķietami nodarīts sakarā ar apstrīdētā lēmuma pieņemšanu.

Par prasību Pirmās instances tiesā

- 49 Atbilstoši Tiesas Statūtu 61. panta pirmās daļas otrajam teikumam, ja Tiesa atceļ Pirmās instances tiesas nolēmumu, tā var pieņemt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija.

- 50 No iepriekš minētā 43.–47. punkta izriet, ka iebilde par nepieņemamību, ko Komisija izvirzīja Pirmās instances tiesā, ir jāapmierina. Līdz ar to Fernandesas Gomesas prasība daļā, kurā lūdz atcelt apstrīdēto lēmumu, ir jānoraida kā nepieņemama.

- 51 Šajā sakarā ir jāpaskaidro, ka, ja lūgums par tiesību akta atcelšanu nav pieņemams, tā rezultātā nepieņemams ir lūgums par kaitējuma atlīdzināšanu, kā tas acīmredzami ir šajā lietā, jo abi šie lūgumi ir cieši saistīti.
- 52 No tā izriet, ka Fernandesas Gomesas prasība pilnībā ir jānoraida kā nepieņemama.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 53 Reglamenta 122. panta pirmā daļa paredz, ka, ja apelācija ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.
- 54 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punkta pirmajai daļai, kas piemērojama apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.
- 55 Tomēr, ievērojot minētā reglamenta 70. pantu, kas piemērojams attiecībā uz iestāžu iesniegtajām apelācijas sūdzībām, pamatojoties uz Reglamenta 118. un 122. pantu, tiesvedībā, kurā lietas dalībnieki ir Kopienas un to darbinieki, iestādes sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Pastāvot šiem apstākļiem, katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

- 1) **atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2005. gada 13. septembra spriedumu lietā T-272/03 *Fernández Gómez*/Komisija;**
- 2) **noraidīt kā nepieņemamu Fernandesas Gomesas prasību, kas celta Pirmās instances tiesā, ar ko lūdz atcelt 2003. gada 12. maija lēmumu, kuru pieņēmusi iestāde, kas pilnvarota noslēgt darba līgumus, un ar kuru noraidīts lūgums par Fernandesas Gomesas darba līguma pagarināšanu, un ar ko lūdz atlīdzināt šī lēmuma rezultātā šķietami nodarīto kaitējumu;**
- 3) **katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats gan attiecībā uz procesu pirmajā instancē, gan apelācijas instancē.**

[Paraksti]